

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Kulcsár István pártfogó ügyvéd (fél címe 1.) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a dr. Neszmélyi Zsolt jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes, - a dr. Pándi Márk jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperes, - a dr. Kun István jogtanácsos által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperes, - a dr. Tóth Krisztina jogtanácsos által képviselt IV.rendű alperes neve (IV.rendű alperes címe.) IV. rendű alperes, - a dr. Nagy Judit jogtanácsos által képviselt VI.rendű alperes neve (VI.rendű alperes címe.) VI. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. november 12. napján kelt 25.P.25.205/2014/25. sorszámú - 48. sorszámú végzéssel kijavított - ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Magyar Országos Közjegyzői Kamarának (MOKK) 31.530 (harmincegyezer-ötszázharminc) forint eljárási díjat. A felperes által le nem rótt 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., III., IV., VI. rendű alpereseknek személyenként 5.000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

A felperes pervesztessége folytán a pártfogó ügyvéd díját a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között szolgáltatási szerződés jött létre, melyben rögzítették, hogy a II. rendű alperes, mint megrendelő a 2011. október 23-i ünnephez kapcsolódóan, a 4-es, 6-os villamos viszonylat Combino típusú járművein hangbemondásokat rendel meg az I. rendű alperestől, mint szolgáltatótól 2011. október 22. és 2011. november 4. napja között. Budapesten a 4-es, 6-os jelzésű villamosokon 2010., 2011. és 2014. években - az adott év október 22. és november 5. napja közötti időszakban - az 1956-os forradalom és szabadságharc kapcsán, hangbemondásokat játszottak be a megállók közötti haladás során, amit - tartalmukra tekintettel - a felperes kifogásolt.

A felperes végleges kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a gondolat, lelkiismeret szabadságához való jogát, a véleménynyilvánítás szabadságához való jogát, a más véleményen lévők megkülönböztetésének tilalmát, valamint az emberi méltóságát azzal, hogy 2010., 2011. és 2014. évben október 23-tól egy hétig a 4-es, 6-os villamosokon az ajtókat rázárva arra kényszerítették, hogy aktuálpolitikai előadást hallgasson az '56-os eseményekről. Kérte az alperesek jogsértéstől való eltiltását, továbbá egyetemlegesen kötelezésüket 300.000 forint, valamint annak károkozástól kezdődően a kifizetésig a törvényes késedelmi kamat megfizetésére.

Előadta, hogy a 4-es, 6-os villamosokon 2010. október 23-tól egy hétig és 2011-ben szintén, majd 2014. októberében megismétlődően az ajtókat rázárva arra kényszerítették, hogy aktuálpolitikai előadást hallgasson az '56-os eseményekről, amelyek megítélése ellentmondásos. Az I. és IV. rendű alperesek, mint a hangbemondást megvalósító jogi személyek, a II. rendű alperes, mint a hangbemondás megrendelője, továbbá a III. és VI. rendű alperesek, mint a megrendelő Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium jogutódjai követték el a jogsértést.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a felperes nem jelölte meg, hogy mi az a bejátszás, kijelentés, ami sérelmes volt számára, egyebekben is vitatta, hogy a kérdéses cselekmény - egy történelmi esemény felidézése, azaz a tények közlése - sértheti a felperes személyiségi jogait. A felperes azt sem bizonyította, hogy a megjelölt időpontokban jogosult volt az alperes szolgáltatásának igénybe vételére és ténylegesen igénybe is vette az alperes szolgáltatását.

A II. rendű alperes ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a megjelölt hangbemondások elkészíttetésére a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium adott megbízást közszolgáltatási szerződés keretében, nem volt ráhatása arra, hogy a hanganyagok milyen tartalommal kerülnek fel. A vitatott hangfelvételek tényközléseket, történelmi tényeket tartalmaztak, ezért alkalmatlanok a felperes személyiségi jogainak megsértésére. A felperes azzal, hogy felszállt a villamosra elfogadta az utazási feltételeket, semmi nem korlátozta a felperest, hogy a járművet önkéntesen elhagyja.

A III. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a felperes nem jelölte meg, hogy milyen jogszabály rendelkezése alapján vonta perbe a III. rendű alperes neveet, ezért vitatta, hogy a felperes a megfelelő alperessel szemben terjesztette volna elő a keresetét. Egyebekben álláspontja szerint, a felperes keresetlevelében foglaltak nem alkalmasak személyiségi jogsérelem megállapítására. Egyrészt ezek a hanganyagok történelmi események ismertetései voltak, amelyek ideológiai tartalmat nem hordoztak. Másrészt a felperest nem kényszerítette senki ideológiai, vallási, lelkiismereti meggyőződéseinek a megváltoztatására, nem is különböztették meg semmilyen módon a másokétól esetlegesen eltérő véleménye miatt. Azzal, hogy a felperes a tömegközlekedésben való önkéntes részvétele során esetlegesen számára nem tetsző információkat hallott, nem sérülhetett a gondolat és lelkiismeret szabadságához való joga, mivel senki nem kényszerítette a felperest arra, hogy lelkiismeretével ellentétesen cselekedjen, illetve szabadon vélekedhessen az elhangzottakkal kapcsolatosan. A szabad véleménynyilvánításhoz, és a szólásszabadsághoz való jog sem sérült, hiszen a felperes nem volt akadályozva abban, hogy a véleményét akár akkor, akár később szabadon kifejthesse. Felperes azt sem bizonyította, hogy bármilyen helyzete, politikai vagy más véleménye miatt hátrányos módon megkülönböztették volna.

A IV. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a IV. rendű alperes a közlekedésszervezői feladatokat 2012. május 1-től látja el, az ezen időpontot megelőző feltételezett kárkötelemnek jogalap hiányában nem lehet alanya. Egyetlen nyilatkozatában sem rögzítette a felperes azon IV. rendű alperesi magatartást, amellyel az általa megjelölt jogai megsértését a IV. rendű alperes elkövethette. Felperes nem igazolta, hogy ténylegesen igénybe vett egy

tömegközlekedési eszközt, amin valamilyen történelmi tartalmú hanganyagot kellett hallgatnia, de még így sem sérült a gondolati, lelkiismereti és vallásszabadsága, sem a véleménysszabadsága. Megítélése szerint a felperesnek lehetősége volt a járművön a hangos bemondás ellenében, a saját álláspontját a villamos közönségének előadni.

A VI. rendű alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy nem jogutódja a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumnak. Álláspontja szerint 2010. és 2011-ben A villamoson elhangzott történelmi tárgyú szövegek pedig nem is voltak összefüggésbe hozhatóak a személyével. Kiemelte, hogy 2014. június 17-i hatállyal, jogelőd nélküli átalakulással jött létre. Érdemben is vitatva a felperes keresetét, arra hivatkozott, hogy a felperes egyetlen beadványában sem jelölte meg, hogy konkrétan a villamoson lejátszott hanganyag mely kijelentése volt valótlan és sértő számára, vagy mely kijelentés és tényállítás volt olyan, amely személyesen érintette és ezzel személyiségi joga sérült és ami miatt kártérítésre, illetőleg sérelemdíj megfizetésére kellene az alpereseket kötelezni. Megítélése szerint a felperest senki nem kényszerítette, hogy igénybe vegye a villamost. Senki nem kényszerítette ideológiai, vallási, lelkiismereti meggyőződésének megváltoztatására, nem különböztették meg semmilyen módon másoktól eltérő véleménye miatt. Állította, hogy a kártérítés kötelező elemei is hiányoznak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II., III., IV. és VI. rendű alperesek részére személyenként 30.000 forint perköltséget. Akként rendelkezett, hogy a le nem rótt 69.300 forint illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette döntésénél irányadó jogszabályként az 1949. évi XX. törvény (Alkotmány) 60. § (1) bekezdését, az Alaptörvény VII. cikkének (1) bekezdését, az Alkotmány 61. § (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény VIII. cikkének (1) bekezdésére is hivatkozott. Kiemelte a 30/1992. (V. 26.) AB határozat, valamint a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos lényeges tételeit. Ismertette az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdését, az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseit, az emberi méltóság kapcsán az Alkotmánybíróság 8/1990. (IV. 23.) AB határozat, 34/1882. (VI. 1.) AB határozat részleteit.

Az ismertetett rendelkezések és alkotmánybíróági értelmezések alapján azt vizsgálta, hogy a felperes által hivatkozott magatartás egyáltalán alkalmas lehet-e személyiségi jogi jogsértés előidézésére.

Arra a következtetésre jutott, hogy az emberi méltóság csak külön nevesített személyiségi jogok hiányában hívható fel, azonban a perben a felperes további három joga sérelmét állította, ezért ezt a személyiségi jogot saját állításai figyelembe vételével sem érvényesíthette alappal.

Bár vitatott volt, hogy a felperes egyáltalán igénybe vette az utazási közszolgáltatást az érintett időszakokban, az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy amennyiben a felperes valóban részt vett ily módon és időszakban a közlekedésben, és legalább egy megállón keresztül zárt ajtók mellett hallgatta a tájékoztatást, az sérthette-e a személyiségi jogait. Megállapította, hogy abban az esetben, hogyha a felperes által a tájékoztatásnak tulajdonított jelleg valós és a felperes nézeteivel esetlegesen ellentétes, az akkor sem jelent semmiféle alapjogi korlátozást a következőkre figyelemmel.

A gondolati szabadsága nem sérült ezáltal, hiszen saját maga a közöltektől eltérő nézeteket is magáénak vallhatott. A véleménynyilvánítás szabadsága sem sérülhetett, hiszen az alperesek semmilyen módon nem zárták el attól, hogy kinyilatkoztassa az elhangzottaktól eltérő véleményét a jogszabályok keretein belül, akár a villamos zárt ajtajain belül, akár a véleménye megjelentetésének nagyobb nyilvánosságot keresve. Ennél fogva pedig semmilyen megkülönböztetés nem is érthette,

hiszen nem merült fel arra adat, hogy a tájékoztatással kapcsolatos, azzal szembemenő véleménye kinyilvánítása egyfelől megtörtént-e, másfelől ennek esetleges megtörténte esetén bárki részéről is e véleménye miatt érte volna megkülönböztetés.

Bár nem jelölte meg a felperes a hangbemondás konkrétan sértő közléseit, a felperes által előadottak fentiek alapján nem voltak alkalmasak a személyiségvédelem megalapozására, ezért a perben érvényesített jogkövetkezmények sem voltak vizsgálандóak és ezért a keresetet elutasította.

A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján határozott, a perköltség mértékét a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesek kereset szerinti marasztalását, másodlagosan kérte a perköltség mértékét alperesenként 10.000 forintra csökkenteni.

Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, abból azonban téves következtetést vont le. Senkit nem lehet ugyanis egy tömegközlekedési eszközön aktuálpolitikai előadások és/vagy történelmi események aktuálpolitikai minősítésének meghallgatására kötelezni, mert ez a diktatúrák sajátossága, és ellenkezik a demokratikus jogállamisággal, az Alkotmányban és a Ptk.-ban lefektetett személyhez fűződő jogokkal.

Azt a körülményt, hogy a bizonyítási indítványait, a tanúk meghallgatását figyelmen kívül hagyta a bíróság akként értékelte, hogy maga a bíróság is elismeri és tudja, hogy a per tárgyává tett bemondások kapcsán nincs összhang a jelen társadalomban. A bemondások aktuálpolitikaiak voltak, az '56-os esemény volt már ellenforradalom, sajnálatos októberi esemény, népfelkelés, lázadás és jelenlegi elnevezése forradalom, bár ezt sokan vitatják. Felidézte, hogy másokról is meg lehetett volna emlékezni, valamint államalapításunk ünnepén sem tartanak megemlékezést, amikor a 4-es, 6-os villamos a Szent István körúton halad. Érvelése szerint az alperesek nem hivatkozhatnak ezért érdemben arra, hogy csak utazási, történelmi információval látták el az embereket.

Kiemelte, hogy a gondolat, a lelkiismeret szabadságához, meggyőződés megválasztása magában foglalja az ettől vagy más véleménytől való tartózkodás jogát is. Azt is, hogy nem vagyunk kötelesek - még az alperesektől sem - eltérni vagy akár csak meghallgatni más meggyőződéseket, meggyőzéseket, ezek agitációját, propagandáját. Emberi méltóságot sért ezért az, ha az I. rendű alperes az ajtót rájuk zárva politikai propagandát folytat vagy a saját meggyőződését, gondolatát akarja rájuk kényszeríteni.

Az I. rendű alperes azért tartozik felelősséggel, mert ő követte el a jogsértést, a többi alperes pedig azért, mert ők rendelték meg azt.

Hivatkozott arra is, hogy az első fokon eljáró bíróság a VI. rendű alperes vonatkozásában elmulasztott érdemi döntést hozni, ezzel szemben az V. rendű alperes vonatkozásában született ítéleti döntés.

Az ítéletben megállapított perköltség, figyelemmel a per értékére megítélése szerint erősen eltúlzott, így annak mérséklése indokolt.

Az I. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, kiemelve, hogy az elsőfokú bíróság teljes körűen feltárta a tényállást, melyből helytálló és megalapozott következtetéseket vont le. A felperes a fellebbezésében csupán megismételte az elsőfokú eljárás során előadottakat.

A III. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta a fellebbezési ellenkérelmében. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta. A rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő mérlegelésével, az irányadó jogszabályok betartásával és azok helytálló értelmezésével érdemben helyes ítéletet hozott.

A IV. rendű alperes szintén az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében az elsőfokú eljárás során előadottakat ismételte meg, azok újdonságot nem tartalmaztak.

A VI. rendű alperes szintén az elsőfokú ítélet helyes indokai folytán kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Az elsőfokú eljárásban kifejtett védekezéséből kiemelte, hogy a felperes nem fejtette ki és nem is bizonyította, hogy pontosan mely elhangzott kijelentés mely személyiségi jogát sértette meg. Az elhangzott szöveg az utazóközönség bármely személyiségi jogának sérelmét nem okozhatja, annak tartalma társadalom által ismert és az iskolákban is tanított történelmi tényeken alapult.

Egyetértett azzal, hogy a bejátszások akkor sem korlátozzák a hallgatóság alapjogait, ha azok tartalmával nem értenek egyet.

Álláspontja szerint, az ügyben tartott több tárgyalásra figyelemmel az alpereseknek megfizetendő 30.000 forintos perköltség semmiképpen nem nevezhető magasnak, eltúlzottnak.

A másodfokú bíróság a Pp. 256/A. § e) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, ezért a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt szükség. A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú ítélet fejrészában szerepelt a VI. rendű alperes, az ítélet indokolásban ismertetett kereseti tartalomból és az ítélet keresetet elutasító rendelkező részéből egyértelműen kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdésének megfelelően a keresetet teljes egészében kimerítette a VI. rendű alperes vonatkozásában is. Az V. rendű alperes tekintetében az elsőfokú bíróság kijavító végzést hozott, amely jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és túlnyomórészt annak indokaival a per fő tárgya tekintetében egyetértett. A fellebbezésre is figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, hogy az a sérelmezett helyzet, miszerint a felperes az általa propagandának minősített tartalmú közlés elhangzását volt köteles elviselni két villamos megálló között, nem sértette a felperes által megjelölt alapjogokat és azokon keresztül személyiségi jogsérelmet sem okozott.

A személyiségi jogsértési per tárgya a Ptk. 2:42. § alapján védett általános, vagy a Ptk. 2:43. §-ban nevesített személyiségi jog megsértése, nem pedig az Alkotmányból vagy az Alaptörvényből levezetett alkotmányos követelmények vizsgálata. Nem lehet ezért azt vizsgálni személyiségi jogi perben, hogy az alperesekkel összefüggésbe hozott közlések tartalma és tömegközlekedési járművön való sugárzása megfelel-e a jogállamiság követelményének, politikai propaganda-e vagy sem. Az elsőfokú bíróság mindezek figyelembevételét, és az erre felajánlott bizonyítást helytállóan mellőzte.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a felperes az '56-os történelmi eseményre vonatkozó véleményét politikai vagy egyéb meggyőződése szerint magáénak vallhatta, a villamoson elhangzottak elfogadására senki nem kényszerítette, véleménye megalkotásában, kinyilvánításában senki nem korlátozta. A villamoson elhangzott közlésekre vonatkozó vélemény alkotáshoz, az azokkal való azonosuláshoz vagy szembe helyezkedéshez semmilyen hátrány nem volt közvetetten sem kapcsolható a megállapított, nem vitatott tényállás alapján. Az Alkotmány 60. § (1)

bekezdésében és az Alaptörvény VII. cikkének (1) bekezdésében biztosított gondolat, lelkiismeret szabadságához való joghoz, az Alkotmány 61. § (1) bekezdése és az Alaptörvény VIII. Cikk (1) bekezdésében biztosított vélemény-nyilvánítás szabadságához való joghoz és a hátrányos megkülönböztetés tilalmához köthetően a Ptk. 2:42. § szerint a személyisége semmilyen korlátozást nem szenvedett el, a Ptk. 2:43. § c) pontja szerint sem sérült a személyiségi joga.

A véleménynyilvánítás szabadságának velejárója, hogy a vélemény a külvilág felé megjelenik, adott esetben ismeretlen számú és összetételű közönség szerez róla tudomást, olyanok is, akik annak esetleges kinyilvánításának módjával, tartalmával nem értenek egyet, azon megütköznek, felháborodnak. A véleménynyilvánítás szabadságának nem része a mások véleményétől való feltétlen tartózkodás, a tudomásszerzés kizárása. A nem kívánt, vagy vitatott információ-tartalomról, véleményről való tudomásszerzés önmagában kényszerítésnek, a magánautonómia megsértésének sem minősül, politikai plakátok, híradások, köztéren történő felszólalások által mindennapos eseménynek tekinthető. Személyiségi jogsértést ezek a jelenségek az audiovizuális kommunikációs eszközök intenzív világában nem valósítanak meg.

Az emberi méltóságot sérti a kényszerítés, a személy autonómiájának, integritásának megsértése. Két villamos megálló között egy nemzeti ünnep kapcsán elhangzó, akár vitatható történelmi eseményekre vonatkozó hangbemondás ilyen beavatkozásnak azonban nem tekinthető. A tömegközlekedés önkéntes igénybevételére, a közlés jellegére, időtartamára figyelemmel nem minősül olyan cselekménynek, ami által a felperes személyét meghasonlásba vinné önmagával, olyan cselekvésre készítené, amely összeegyeztethetetlen a személyiségét meghatározó valamely lényeges meggyőződésével. A gondolati és lelkiismereti szabadságot, az emberi méltóságát, mint „általános személyiségi jogot” nem sérti a 6/2013. (III. 1.) AB határozatban idézett [124], a 4/1993. (II. 12.) AB határozatban, 15/1991. (IV. 3.) AB határozatban kifejtett elvek alapján.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak fentiek szerinti helyes indokaira is - helybenhagyta.

A felperes személyiségi jogsértés jogkövetkezményei iránt terjesztett elő keresetet. A sérelemdíjon, nem vagyoni kártérítésen túl valamennyi alperes vonatkozásában kérte a jogsértés megállapítását is, mely vonatkozásban a pertárgyérték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdés b) pontja alapján 600.000 forint. Az elsőfokú bíróság által alperesenként 30.000 forintban megállapított jogtanácsosi díj a pertárgyérték, tárgyalási jelenlétek és a beadványok számára tekintettel sem volt eltúlzottnak tekinthető, megfelelt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának, annak mérséklésére nem volt jogszabályi lehetőség.

A másodfokú bíróság az illetékre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül bírálta felül az elsőfokú ítéletet. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság illetékként rendelkezett a fizetési meghagyással indult közjegyzői eljárási díjról. A felperes a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény (Fmhtv.) 48. § (2) bekezdése alapján költségfeljegyzési joga folytán 31.530 forint közjegyzői eljárási díj előlegezése alól mentesült, a részére a per során engedélyezett költségmentességnek visszaható hatálya nincs, ezért ennek megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján pervesztessége folytán köteles. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság illetékre vonatkozó rendelkezését megváltoztatva, a Pp. 78. § (1) bekezdése és az Fmhtv. 46. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a fizetési meghagyásos eljárás díjának megfizetésére, és a kereseti illetékre vonatkozó rendelkezést ennek megfelelően megváltoztatta. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése

alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, mely a tárgyaláson kívüli eljárásra tekintettel mérsékelt, a nyilatkozatokat tevő I., III., IV., VI. rendű alperesek részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján 5.000 forint összegben megállapított jogtanácsosi munkadíjból állt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

A pártfogyó ügyvédi díjra vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2017. szeptember 8.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró